

Redaksjonenett

Kommunistisk klargjørelse.

103290
19-9-
45

Formannen i Norges kommunistiske Parti, fh. postmester Egede Nissen, har rykket ut med en redegjørelse for hva kommunisme er og hva kommunistene vil. Og det bør man være ham takknemlig for. Selv innenfor partiets rekker er der visst såre mange som ikke har noen anelse om hvor dets veier går og hva dets mål er.

*

For å bli klar over dette er det, sier Egede Nissen, «nødvendig å klargjøre hva våre filosofier og teoretikere mener om staten». Og han resummerer dette slik: «De sier at staten alltid er et diktatur — diktaturet blir vi ikke kvitt før vi skiller oss med staten. Og vi kommunister ønsker å skille oss med staten og dens maktmidler: militær og politi i det samfunn som betegnes som det kommunistiske samfunn. Dette er våre idealers mål».

*

Dette vil ganske enkelt si at i sine idealers mål møtes kommunismen og anarkismen. Deres felles framtidsskildring — mer eller mindre fjern — er en menneskehet uten stat og styre, uten lover og lovers håndhevelse, hvor hver enkelt har den absolutte frihet til å gjøre og late som han selv finner for godt. Dette uttrykker Egede Nissen slik at «en gang i en fjern fremtid skal våre etterkommere bevege seg fritt og sorgløst blant hverandre, uten frykt og nød, i et harmonisk samliv». Vi skal altså, når all lov og orden er opphevet, når alt som forplikter individene og

het, har alltid og overalt endt i tøylesløs utskreielse.

*

Men, som Egede Nissen sier, denne kommunistiske idealverden er fjern framtidsmusikk. Veien derhen «fører over enkelte mellomstadier som det er nødvendig å tilbakelegge». Vi må avfinne oss med diktaturstaten som et uundgåelig onde. Og når vi først har den så «vil vi ha et diktatur av flertallet overfor mindretallet». Ja, Egede Nissen hevder at «det er innlysende at det ikke er i strid med demokratiet å undertrykke et mindretall som er mot dets interesser, det er til og med demokratiets plikt å gjøre det».

*

Her blir vi altså plutselig fra de fjerne og blide drømmer ført over i den nære og beske virkelighet. Dette er kommunismens «mellomstadium» i dag: Et statsdiktatur, utøvet av et tallmessig flertall som ser det som sin «demokratiske» plikt å undertrykke (utslette?) et hvert mindretall hvis mening eller interesse ikke faller sammen med flertallets — eller rettere med det syn som dette flertalls ledere og beherskere representerer. Og dette ganske uansett hva et slikt mindretall måtte representere av innsikt og andre åndsverdier. En slik oppfatning av «demokrati» og «demokratisk plikt» er slett og rett et heslig vrengebillede. Demokrati og undertrykkelse kan overhodet ikke nevnes sammen, gjør man det er det en bespottelse. Demokratiet har plass for og bruk for alle evner og krefter i samfunnet, den demokratiske plikt er å la dem få

X

innordner dem i et samfunn er tilintetgjort, oppleve en idealverden hvor alle er gode, elskelige og lykkelige. På hvilke historiske erfaringer og på hvilke psykologiske kjensgjerninger bygger denne drøm? Alt hva der hittil er sett av tøylesløs fri-

utfolde seg, brytes mot hverandre og samvirke til det felles vel. En demokratisk stat er ikke, kan ikke være et diktatur, likeså litt som en diktaturstat har den ringeste rett til å kalle seg demokratisk. Gjør den det er det løgn og bedrag.

X X